

28. neděle v mezidobí

VSTUPNÍ ANTIFONA Žl 130,3-4

Budeš-li uchovávat v paměti viny, Hospodine, Pane, kdo obstojí? Ale u tebe je odpuštění, Bože.

Uvedení do bohoslužby A

Co je to Boží království? Církvi zřejmě velmi záleží na tom, abychom si o něm udělali dobrou představu. Už třetí neděli za sebou se tím zabývá liturgické čtení. Po dvou podobenstvích o vinici, přichází dnes podobenství o hostině. Naše nedělní shromáždění a hostina je předobraz hostiny nebeské. Jak se na ni těšíme? Jak pospícháme ke stolu Páně? Vyznejme pokorně svou liknavost a poprosme za odpuštění.

Nebo:

V liturgii se setkáváme s věčným a nehmotným. Jsou totiž dva světy, které se vzájemně dotýkají: věčnost a časnost, svět přirozený a nadpřirozený. Přirozeným způsobem je nelze spojit. Mezi těmito světy je z naší strany nepřekročitelná propast. Jediný, kdo ji překročil, byl Ježíš. Byl Božím Synem a jako druhá Božská osoba je trvale přítomen ve věčnosti. Tím však, že přijal lidskou přirozenost, sestoupil v čase do oné roviny, která je časná a hmotná. Byl zároveň Bůh i člověk. Ježíšova lidská přirozenost byla první a nesmírnou svátostí, která uskutečnila smysly poznatelnou přítomnost Boha na zemi. Lidé se stýkali s tím, co je jinak přirozeně nemožné. Stýkali se s Božským a věčným. Stýkali se s ním v lidské přirozenosti Krista. Tím byla prokázána možnost, aby se člověk už zde na zemi setkal s Božským. To se stalo ve svátostných znameních. Co bylo na Kristu viditelné, přešlo do svátostí Církve. Svátostná znamení, mají nyní funkci Kristovy lidské přirozenosti. Svátostnými znameními je Kristus nadále mezi námi, dále jimi působí.

Uvedení do bohoslužby B

Čemu se dnes máme naučit zde ve škole Božích dětí? Velkému umění: Jak si na světě dobře žít. Boží slovo nám ukazuje, na co se můžeme v životě spolehnout. Nejprve si každý položme v duchu otázku: Na co se v životě spoléhám já? Oč usiluji, v čem vidím největší hodnotu, za čím se honím? Vyznejme v pokoře všechnu svou malichernost a pošetilost a poprosme za odpuštění.

Nebo:

V eucharistické modlitbě zaznívá zpráva o ustanovení a proměnění. Tuto zprávu zachytila synoptická evangelia a také svatý apoštol Pavel ve svém prvním listě Korint'ánům. Kristovými slovy a úkony se koná oběť, kterou on ustanovil při Poslední večeři, když obětoval své tělo a krev pod způsoby chleba a vína, dal je apoštolům k jídlu a pití, a dal jim příkaz, aby nepřetržitě

slavili toto tajemství. Potom, co kněz pronesl slova proměňování a poklekl, vybízí shromáždění slovy Tajemství víry.

Uvedení do bohoslužby C

Jak jste se měli v uplynulém týdnu? Jistě se vám něco povedlo a něco zase nezdařilo, byly hezké chvílky a byly i momenty bolavé a zahanbující. Teď za tím vším smíme udělat tečku. Za vše hezké poděkovat. K bolavým zážitkům se obrátit zády s úlevou, že už je to pryč, že už to máme za sebou. A kde nám svědomí připomíná vlastní provinění, chybné kroky, pokorně uznejme a vyznejme svou vinu, a poprosme za odpuštění, abychom u čistého stolu mohli začít nový týden spásy.

Nebo:

Kdykoli předstupujeme před Boží tvář, přinášíme sami sebe, všechno, co jsme, celý náš život. Ve chvílích setkání s Bohem se mu pak snažíme všechno předložit a díky víře si naopak uvědomujeme jeho přítomnost v událostech a vztazích, které prožíváme. Ovšem jsou vůbec taková setkání v našem životě? Máme čas nejenom prosit, ale i děkovat a chválit? A nechybí nám v takových chvílích víra?

Říká se Sláva na výsostech Bohu

VSTUPNÍ MODLITBA

Prosíme tě, Bože, dej nám svou milost, aby nás vždycky předcházela a provázela a stále nás vedla ke konání dobra. Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. - Amen.

Cyklus A:

Uvedení do 1. čtení

Jako nastolení nového krále bylo provázeno slavnostní hostinou, tak nějak podobně si prorok Izaiáš představuje příchod mesiášského království. Bůh je ukázán jako vítězný král a zachránce chudých. On zve všechny národy na hostinu na Sión. Hostina je zde symbolem přátelství, Boží ochrany a štěstí.

Nebo:

Izraelité žili ze dvou velkých nadějí: z naděje na pomoc a ochranu Boha, který je ani v přesile nepřátel neopustí, a z naděje, která měla ležet ve vzdálenější budoucnosti - naděje v příchod Mesiáše, kterou vyjadřovaly názorné pozemské obrazy jako ten v dnešním čtení. Tento úryvek patří k nejznámějším z Izaiášovy apokalypsy.

1. ČTENÍ Iz 25,6-10a *Hospodin vystrojí hostinu a setře slzy z každé tváře.*

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodin zástupů vystrojí
všem národům na této hoře
tučné hody,
hody s výborným vínem;
budou to šťavnatá jídla
a vybraná vína.
Na této hoře sejme
závoj, který halil všechny lidi,
přikrývku, která kryla všechny národy.
Zničí smrt navždy,
Pán, Hospodin, setře slzy z každé tváře.
Odejme hanbu svého lidu na celé zemi,
neboť Hospodin to pravil.
V ten den se řekne:
„Hle, náš Bůh,
doufali jsme v něho, že nás vysvobodí;
on je Hospodin, v něho jsme doufali,
jásejme a radujme se z jeho spásy,
neboť Hospodinova ruka spočine na této hoře.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

Ži 23,1-3a.3b-4.5.6 Odp.: 6cd

**Odp.: Smím přebývat v Hospodinově domě -
na dlouhé, předlouhé časy.**

Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám, - dává mi prodlévat na svěžích
pastvinách, - vodí mě k vodám, kde si mohu odpočinout, - občerstvuje mou duši.

Odp.

Vede mě po správných cestách - pro svoje jméno. - I kdybych šel temnotou
rokle, - nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou. - Tvůj kyj a tvá hůl, - ty jsou má
útěcha.

Odp.

Prostíráš pro mě stůl - před zraky mých nepřátel, - hlavu mi mažeš olejem,
- má číše přetéká.

Odp.

Štěstí a přízeň mě provázejí - po všechny dny mého života, - přebývat
smím v Hospodinově domě - na dlouhé, předlouhé časy.

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Svatý apoštol Pavel nám dnes prozrazuje, kde se v něm brala síla k tak veliké práci, kterou konal. Jistota z Krista je pro něho tou největší jistotou, i když od Filipánů přijal pomoc a děkuje za ni. Boží sláva mu je vrcholem, který se může a má projevit ve všem.

Nebo:

Svatý apoštol Pavel dostal finanční pomoc od Filipánů a projevuje za ni svou vděčnost. Přesto však zdůrazňuje, že nechce být nikomu přítěží, neboť životní zkušenost jej naučila žít v nedostatku i v hojnosti, avšak na rozdíl od stoiků ne silou vůle, ti hlásali soběstačnost, ale Boží silou.

2. ČTENÍ Flp 4,12-14.19-20 *Všechno mohu v tom, který mi dává sílu.*

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Bratři a sestry!

Dovedu žít v odříkání, a dovedu žít v hojnosti. Seznámil jsem se důvěrně se vším: se sytostí i hladověním, s nadbytkem i nedostatkem. Všechno mohu v tom, který mi dává sílu. Ale jste hodní, že jste mi pomohli v mém tíživém postavení.

A protože můj Bůh je přebohatý, skvěle vám to odplatí skrze Krista Ježíše ve všem, cokoli budete potřebovat. Bohu, našemu Otci, buď sláva na věčné věky! Amen.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Srov. Ef 1,17-18

Aleluja. Otec našeho Pána Ježí Krista ať osvítl naše srdce, -
abychom pochopili, jaká je naděje těch, které povolal. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Hostina je v Bibli častým symbolem mesiánské doby, která se vyznačuje hojností a štěstím. Bůh zve na tuto hostinu všechny, dobré i zlé. Nakolik je pravdou, že Bůh povolává nás bez našeho přispění, natolik je také pravdou, že nás nespasí bez naší spoluúčasti. Boží trpělivost s lidskou liknavostí je veliká, vlastně nekonečná. Ale lidský život není nekonečný, a tak je pro každého z nás velmi důležité, co nám říká Pán Ježíš v následujících podobenstvích.

Nebo:

Máme před sebou dvě podobenství: první k nám mluví o neochvějně ochotě krále uspořádat svatební hostinu, tedy nabídnout spásu přes všechno odmítání těch, kdo byli pozváni jako první. Druhé podobenství o svatebním šatu pak ujišťuje, že jde skutečně o tak vzácné pozvání, že je třeba kvůli němu změnit úplně všechno, vlastně i svou životní roli, a upozorňuje, že Bůh to s námi lidmi opravdu myslí vážně.

EVANGELIUM Mt 22,1-14 *Pozvěte na svatbu, koho najdete.*

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš mluvil k velekněžím a starším lidu v podobenstvích:

„Nebeské království je podobné králi, který vystrojil svému synovi svatbu. Poslal služebníky, aby svolali hosty na svatbu, ale ti nechtěli přijít.

Poslal znovu jiné služebníky se vzkazem: ‚Řekněte pozvaným: Hostinu jsem přichystal, moji býci a krmný dobytek jsou poraženi, všechno je připraveno, pojdte na svatbu!‘ Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, jiný za svým obchodem. Ostatní pochytali jeho služebníky, ztýrali je a zabili.

Krále to rozhněvalo. Poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil.

Potom řekl svým služebníkům: ‚Svatební hostina je sice připravena, ale pozvaní jí nebyli hodni. Jděte proto na rozcestí a pozvěte na svatbu, koho najdete.‘ Služebníci vyšli na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré, takže svatební síň byla plná hostů.

Když vstoupil král podívat se na hosty, uviděl tam člověka, který neměl na sobě svatební šaty. Řekl mu: ‚Příteli, jak jsi sem přišel bez svatebních šatů?‘ On se nezmohl na slovo. Tu řekl král sloužícím: ‚Svažte mu ruce i nohy a vyhodte ho ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů.‘

Mnoho je totiž povolaných, ale málo vyvolených.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

NEMOŽNÁ HISTORKA

„To dnešní evangelium je nemožná historika. Něco takového se vůbec nemůže přihodit,“ usoudil jeden posluchač. „Že jsem někam pozván a nemám čas přijít, to se může stát. Že jsem někam pozván a nechce se mi, to se také stává. Že pozvání založím, zapomenu na ně a ani se neomluvím, i to je lidské. Ale že by někdo byl nezdořilý k poslu, který ho přichází pozvat, že by ho někdo dokonce zabil, to se mi zdá přitažené za vlasy. A že by král, který zve na hostinu, a král je přece vždycky obrazem dobrého Boha Otce, že by se ten král rozčilil a vyhodil hosta, který není patřičně oblečený, to už je docela absurdní.“ I vám se možná tohle podobenství zdá tak trochu nemožné. Jenže se jím nastavuje zrcadlo právě nám. Nám se tu ukazuje, jak nemožně často vůči Bohu se chovají lidé, jak nemožně se často chováme i my. Kdo jsou to ti Boží poslové, to víme. Byli to proroci, byli to apoštolové, dnes jsou to kněží. „Osud proroka,“ to je příslovečný výraz. Osud proroka má ten, kdo je odmítán, pohrdán a pronásledován. Apoštolové krom jednoho zemřeli všichni násilnou smrtí, byli zabiti. Od Štěpána až po naše dny nemají kněží nikdy a nikde na růžích ustláno. A ti pozvaní, co nepřišli? Kolik je nás tady v kostele a kolik pokřtěných lidí,

křesťanů, bydlí v obvodu naší farnosti? Kolik je katolických rodin, kde jde do kostela jen babička a ostatní si jdou po svých zájmech? Kde jsou otcové, kde je mládež, kde jsou děti? Všichni jsou pozvaní, ale všichni si myslí, že to, proč zůstali doma, je důležitější, než účast na hostině Božích dětí.

Ale pozor! Abychom se nezačali povýšeně ohlížet na ty, co nejdou do kostela, abychom se nezačali považovat za lepší už jen proto, že do kostela jdeme, podobenství Pána Ježíše má ještě pokračování: O člověku, který sice na hostinu přišel, ale bez svatebního roucha. Když nepřišli ti prvně zvaní, v podobenství se tu míní lid Staré smlouvy, Izraelité, král zve na hostinu všechny bez rozdílu. Sám je chce uschopnit hostiny, sám je chce proměnit svatebním rouchem, které pro každého uchystá. Ale kdosi na tu proměnu nedbá. Někdo se nechce dát proměnit, vykoupit, někdo chce paličatě zůstat tak, jak je. A ten se sám vydal osudu nevděčného hosta. A tak zůstává posledním slovem podobenství varovné konstatování, že je mnoho povolaných, ale málo vyvolených. Co na to vy, děti? Jak se vám líbilo to dnešní vyprávění Pána Ježíše? Je to krásné, vidíte, že máme takového Otce, který zve všechny do nebe. Nikoho nevyklučuje, jako to dělají někteří, kteří se kamarádí jen s někým, a s druhými ne. Ale je to pro vás také úkol: Chránit si čistotu křestního roucha, nepošpinit je hříchy. A vyhovět Božímu pozvání: rádi chodit v neděli do kostela, rádi a s láskou jít ke svatému přijímání. Ochotně být Božími posly a vyřizovat Boží poslání lidem kolem sebe. Jak? Třeba tak, že budete vyprávět, co jste slyšeli v kázání doma těm, kdo se do kostela nedostali. Anebo tak, že budete ochotně pomáhat svému knězi, vyslanci Kristovu v našich farnostech.

A co na to my, dospělí? Jak se dnešní evangelium týká nás? My už od svatého křtu nosíme pozvánku do nebe, svatební roucho Boží milosti. Všichni lidé jsou pozváni, všem lidem Bůh to roucho stále a trpělivě nabízí. Nakonec se ještě bude rozhodovat, kdo zůstane uvnitř navěky a kdo zůstane navěky venku. Ještě se bude rozhodovat, kdo z povolaných se stane také vyvoleným. Ale o tom si rozhodneme každý sám o sobě.

JAK ZÍSKAT NEBESKÉ KRÁLOVSTVÍ

„Svět je místem k radování,“ tak se to zpívá v jedné písničce. Pán Ježíš říká v dnešním podobenství vlastně totéž, co ta písnička: kdo přijme Boží pozvání, tomu se svět stane místem k radování jako na královské hostině. Každou neděli se té radosti můžeme učit zde v kostele na mši svaté. To je Boží hostina, předobraz hostiny nebeské. Když je to tak, proč tedy lidé Boží pozvání odmítají, proč nespíchají do kostela? Ale lidé to pozvání Boží ani tak neodmítají, oni je jen odkládají na později. Teď mají čas na něco důležitějšího, ale až nebudou mít co dělat, pak snad ano, pak přijdou, pak jistě... Jen si všimněte, jak to platí i dnes. Ptá se kněz dětí ve škole, proč nebyl kdo v neděli v kostele: „My jsme neměli čas. Přece rostou václavky, my jsme byli na houbách! V televizi byl pěkný program! Jeli jsme k babičce! Musel jsem jít vyvenčit psa! Hráli krásný

film, šli jsme do kina!“ Tak je to s námi. Bůh zve a člověk nemá čas. A tak probíhá mezi lidmi a Bohem jakýsi tichý a úporný zápas plný lidských manévrů a chytračení: Člověk se vymlouvá, že Bůh příliš mlčí. A zatím Bůh celým svým Zjevením ve všech knihách Písma neúnavně volá, vyzývá a povzbuzuje, ale člověk to neposlouchá.

Bůh říká, že chce být lidem otcem, ale lidé před ním utíkají, chtějí se obejít bez něho, být šťastní bez Boha a po svém. A nebeský Otec natolik nemůže být bez lidí, že zve k svému stolu hříšníky, pohany a divochy, když jeho křesťanské děti se vzpouzejí přijít. Není to zvláštní? Lidé se chtějí mít dobře, chtějí žít šťastně, ale podle svého, ne podle Boha. K Bohu půjdou, možná, ale až nakonec, až už nic jiného nebudou moci dělat. Jenže to vlastně znamená, že ti lidé nechtějí přijmout Boha do svého skutečného života, který žijeme dnes. A jak to dopadne? Kdo čeká s návratem k Bohu, až nebude mít co jiného na práci, ten k němu nedojde nikdy. Pán Ježíš to říká jasně: „Říkám vám, že žádný z těch, kteří byli pozváni, ale nepřišli, neokusí mé večeře na věky.“ Toto je důležité a je třeba si zapamatovat: Kdybych neměl čas na Boha, na setkání s ním při nedělní mši svaté, nebude mít Bůh pro mě čas na věky. Boží přátelé, svět je místo k radování. Přes všechny deformace, přes všechny temné a ošklivé kouty. Boží hostina, bezpečí víry, se nám stále znovu a znovu nabízí. Jen pozvání přijmout.

Svět je místo k radování. Přes všechno chvat a shon, přes všechny zlosti a závisti. Boží láska je chce přemoci. Jen ji přijmi a žij v ní a podle ní. Náš život, dnešní život, je součástí Božího království. Věčnost začíná dnes. Slyšeli jsme dnes pozvání, abychom šli dělat ze svého domova, z dnešního a zítřejšího života místo k radování pro sebe i bližní kolem sebe. Rozvažme si, jak to budeme dělat a poprosme Boha, abychom to dokázali.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Nebeský Otec nás zve, abychom slavili každou neděli hostinu s jeho Synem. Prosme jej o pomoc:

Dej, abychom nezanedbali účast na nedělní mši svaté jen z malicherné příčiny.

Abychom si uměli udělat čas na chvilku modlitby i ve všední den.

Abychom náš nedělní rodinný oběd byl také radostným společenstvím tvých dětí a obrazem nebe.

Abychom se považovali za posly nebeského Krále, kteří svou vlídností zvou lidi k nebeské hostině.

Abychom mezi námi nebylo nikoho, kdo se cítí osamělý a opovržený.

Abychom rádi přistupovali ke svatému přijímání pokaždé, když jsme na mši svaté.

Za nová povolání ke kněžství: povolej mladé muže, kteří by s Církví slavili svátostná tajemství.

Pane Ježíši, dnes jsme znovu slyšeli tvé pozvání k tvému stolu. Dej, ať odložíme ostych a rozpaky a rádi přijímáme tvé tělo jako předobraz hostiny v nebi, kde ty žiješ a kraluješ na věky věků. - Amen.

Nebo:

Než přistoupíme ke stolu Páně, abychom se radovali ze spásy, vzpomeňme na celý svět a modleme se za něj slovy:

Za sebe a za všechny křesťany, abychom nepřestávali toužit po jednotě a usilovat o ni.

Za nová povolání: aby lidé dobře rozpoznávali, k čemu je Bůh zve.

Za budoucnost života na Zemi a za ty, kdo přijdou po nás.

Za ty, kdo se netěší ze spásy, ale hledají jistotu jen v tomto světě a ve vlastní spravedlnosti.

Za lidi, kteří se nemohou radovat pro přemíru starostí, bolesti nebo neštěstí.

Za ty, kdo nabídku Boží zachraňující blízkosti odmítli nebo jí pohrdli.

Za naše blízké a přátele, kteří s námi nesdílejí křesťanskou víru.

Za to, co nám působí starosti, o co usilujeme a po čem toužíme.

Pane, pro své jméno nás provázej po všechny dny našeho života a vyslyš tyto naše modlitby. Tobě buď chvála na věky věků. - Amen.

Cyklus B:

Uvedení do 1. čtení

Mladý král Šalomoun prosí za dar moudrosti, aby mohl dobře vládnout. My nejsme králi, ale vládnout musíme také: sobě, životním okolnostem, lidem kolem sebe. Proto i my máme prosit Boha o dar moudrosti.

Nebo:

V 1. čtení tu dnes máme ozvěnu Šalamounovy modlitby, ve které mladičkový král upřednostnil Boží moudrost před čímkoli jiným. I autor knihy Moudrosti žijící v Egyptě v 1. století před Kristem si osvojil tento Šalomounův postoj.

1. ČTENÍ Mdr 7,7-11 *Bohatství jsem pokládal ve srovnání s moudrostí za nic.*

Čtení z knihy Moudrosti.

Modlil jsem se, a byl mi dán rozum,

prosil jsem, a ducha moudrosti v úděl jsem přijal.
Jí jsem dal přednost před žezly a trůny
a bohatství ve srovnání s ní jsem pokládal za nic.
Nesrovnával jsem s ní neocenitelný drahý kámen,
protože všechno zlato je vzhledem k ní jen troška písku
a za bláto lze počítat vedle ní stříbro.
Miloval jsem ji nad zdraví a krásu,
chtěl jsem ji mít raději než denní světlo,
poněvadž nehasne její záře.
Spolu s ní se mi dostalo všeho dobra
a skrze ni nespočetného bohatství.

Slyšeli jsme slovo Boží.

Ži 90,12-13.14-15.16-17 Odp.: 14

Odp.: Nasyť nás, Pane, svou slitovností, - abychom se radovali.

Nauč nás počítat naše dny, - ať dojdeme k moudrosti srdce. - Obrat' se, Hospodine, jak dlouho ještě budeš čekat? - Slituj se nad svými služebníky!

Odp.

Nasyť nás brzy svou slitovností, - ať jásáme a radujeme se po celý život! - Potěš nás za dny, kdy jsi nás soužil, - za léta, kdy jsme zakoušeli zlé.

Odp.

Nechť se ukáže tvým služebníkům tvoje dílo, - tvá sláva jejich synům. - Ať je nad námi dobrotivost Pána, našeho Boha, - dej zdar práci našich rukou, - dej zdar práci našich rukou!

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Druhé čtení mluví o moudrosti Božího slova: Co velikého dokáže způsobit v člověku, když je přijme. Boží slovo je plodem Boží moudrosti, ne pouhým vyjádřením úvah člověka. Pisatel listu Židům při oceňování moci Božího slova navazuje přímo na židovské smýšlení o Božím slovu.

Nebo:

V těchto verších autor vypracovává sugestivní teologii Božího slova, které zaznělo už ústy Mojžíše a naplno pak v Kristu. Přijetím tohoto slova se rozhoduje o našem osudu, proto je tak nutná povolnost, poddanost vůči tomuto slovu, tím spíše, že toto slovo má moc rozdělovat, soudit, a v tomto smyslu je živé a mocné, určuje naši budoucnost.

2. ČTENÍ Žid 4,12-13 *Boží slovo pronáší soud nad nejvnitřnějšími lidskými myšlenkami a hnutími.*

Čtení z listu Židům.

Boží slovo je plné života a síly, ostřejší než každý dvojsečný meč: proniká až k rozdělení duše a ducha, kloubů a morku, a pronáší soud i nad nejnuitnějšími lidskými myšlenkami a hnutími. Není tvora, který by se před Bohem mohl ukrýt, před jeho očima je všechno nahé a odkryté a jemu se budeme zodpovídat.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Mt 5,3

Aleluja. Blahoslavení chudí v duchu, -
neboť jejich je nebeské království. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

V evangeliu se apoštolové doslova děsí Kristových požadavků, protože je nechápou. Jak je chápeme my? Text dnešního evangelia je možné rozdělit na dvě tematicky příbuzné, nicméně rozličné části: na vyprávění o bohatém mladíkovi a poučení o bohatství a Božím království. Nebezpečí přílišného hromadění majetku nespočívá v majetku samotném, jako spíše v postupném ulpívání na něm a ve ztrátě svobody.

Nebo:

Není možné opustit dobré věci bez poznání toho Lepšího. Proto ne nadarmo Kristus hned ze začátku přesměrovává pozornost mladíka na toho, který je Dobrý. Ale to není jediný Kristův trik, jak vymanit tohoto člověka z pout majetku: Kristus na něj pohlédne s láskou, ujistí ho, že opuštěním všeho o nic nepřijde, protože bude mít poklad v nebi. A nakonec přichází kategorický výrok, že opustit majetek je nemožné pro člověka, ale možné pro Boha.

EVANGELIUM Mk 10,17-30 *Prodej všechno, co máš, a následuj mě!*

Slova svatého evangelia podle Marka.

Když se Ježíš vydával na cestu, přiběhl nějaký člověk, poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co musím dělat, abych dostal věčný život?“

Ježíš mu odpověděl: „Proč mě nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, jenom jeden: Bůh. Znáš přikázání: ‚Nezabiješ, nezcizoložíš, nepokradeš, nevydáš křivé svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i matku!‘“

On mu na to řekl: „Mistře, to všechno jsem zachovával od svého mládí.“ Ježíš na něho pohlédl s láskou a řekl mu: „Jedno ti schází: Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!“ On pro to slovo zesmutněl a odešel zarmoucen, protože měl mnoho majetku.

Ježíš se rozhlédl a řekl svým učedníkům: „Jak těžko vejdu do Božího království ti, kdo mají bohatství!“ Učedníci užasli nad jeho slovy. Ježíš jim však znovu řekl: „Děti, jak je těžké vejít do Božího království! Spíš projde velbloud uchem jehly, než vejde bohatý do Božího království.“

Oni užasli ještě víc a říkali si mezi sebou: „Kdo tedy může být spasen?“

Ježíš na ně pohleděl a řekl: „U lidí je to nemožné, ale ne u Boha. Vždyť u Boha je možné všechno.“

Tu mu řekl Petr: „My jsme opustili všechno a šli jsme za tebou.“

Ježíš odpověděl: „Amen, pravím vám: Nikdo není, kdo by opustil dům, bratry nebo sestry, matku nebo otce, děti nebo pole pro mě a pro evangelium, aby nedostal stokrát víc nyní v tomto čase: domy, bratry a sestry, matky a děti i pole, a to i přes pronásledování, a v budoucím věku život věčný.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

MOUDROST

Existuje jedna zásadní otázka, která vrtá lidem hlavou v každé generaci, ve všech dobách: Co je v mém životě nejdůležitější? Co si má člověk nejvíc přát, oč usilovat? Když dostala tuto otázku děvčata z osmé třídy, jejich odpovědi byly různé. Nejčastěji si přály, aby byly zdravé. Hned za tím stálo, aby byly hezké, a pak aby měly dost peněz. Ale přání, aby uměly moudře a hezky žít, se objevilo jen jednou. Bohatý mládenec v dnešním evangeliu si také lámal hlavu podobnými otázkami. Nešlo mu o peníze, těch měl dost. Byl bohatý, mladý a zdravý. On si to vše chtěl zachovat trvale, na věky. A tu slyší odpověď, která ho překvapí tak, že smutně odchází, zřejmě s pocitem, že požadavky Pána Ježíše jsou přehnané, nereálné, v normálním životě neproveditelné. Že podle Ježíšova evangelia se nedá žít, to si myslí mnozí lidé dodnes. Říkají: Copak peníze, majetek, je něco špatného? Kdo má peníze, ten si může poručit, toho lidé obsluhují. A to není špatný život být pánem, který má. Zvláště, když je člověk ještě k tomu mladý a zdravý a hezký. To jsou nějak příjemné věci života!

Podívejme se dnes trochu zblízka, co se tu vlastně míní následováním Krista, jak říká evangelium. Co se míní tím, že moudrost je nad majetek a nad krásu, jak říká pisatel knihy Moudrosti. Znamená to, že máme žít v jakési asketické křeči, že máme se zařatými zuby odmítat peníze a všechny příjemnosti života? Vy dobře víte, že tak se to v Písmu svatém nemíní, že tu jde o něco jiného, opravdu jiného a důležitého. Vy už jste to mohli poznat a zažít na jiných lidech, a možná už na sobě, že peníze samy člověka šťastným neudělají. Že přijde na to, jak a k čemu se jich používá. Vy víte, že mocné postavení může být k prospěchu nebo škodě. Vy víte, že teprve moudrost napomáhá člověku, aby se peníze nestaly jeho pánem, ale sluhou, aby moci nezneužíval k panování, ale ke službě lidem. Aby bohatl tím, co rozdá, jak radil Pán Ježíš. Aby žil moudře, jak říká Šalamoun.

„Tohle zní hezky,“ říkáte si teď možná. „Žít si svůj život moudře, proč ne? Ale jak k takové životní moudrosti přijdu? Moudrým se člověk nerodí, to vím dobře. Jak a kde tedy získám takovou životní moudrost?“ Je to snad to, čemu se říká životní zkušenost? Tu má člověk, který uvažuje a přemýšlí o smyslu toho, co prožil. Ale to není pravá životní moudrost. Zkušenosti člověka mohou být i falešné, mylné. Je to snad to, čemu se říká vzdělávání, učenost? Ta se získává studiem na školách. Ale to také není životní moudrost. Studovaní darebáci jsou jen mazanější darebáci. Kde se tedy získává pravá životní moudrost? Evangelium říká, že ve škole Ježíšově, následováním evangelia. A Šalomoun radí: Modlitbou se získává, Bůh ji dává. Šalomoun o ni prosil a dostal ji. Předkládej i ty Bohu v modlitbě své životní otázky, a i tobě vnukne Bůh správné odpovědi, dá ti potřebnou životní moudrost.

Náš život v dnešních dobách není žádná bezstarostná idyla. Denní život nám přináší dost a dost problémů. A s problémy je tu starost, zda se rozhodneme správně, zda neuškodíme sobě nebo jiným. Zde je nám, věřícím křesťanům, modlitba velikou pomocí a silou. Máme své nejistoty předkládat vševědoucímu Bohu, můžeme je před Boží tvář rozvažovat, můžeme prosit o milost a moudrost. Kdosi napsal, že modlitba je přemýšlení před Bohem. Kus pravdy v tom je, ale ne celá. Tomu, kdo hledá, kdo prosí Boha o pomoc, kdo se Boha ptá, tomu je Bůh zvláště blízko. Tomu Bůh dá světlo správného poznání a odvahu ke správnému jednání. Bůh dává prosícímu světlo ke správnému rozlišení chvilkových malicherností od věcí trvalých. K rozeznávání velkých hodnot od velkých slov. K nalezení zrněk zlata a perel drahocenných na smetišti světa. Mnohým věřícím lidem se náboženská přikázání jeví jako břemeno, jako zátěž. Je to tak tam, kde není moudrosti, která učí správné míře. Když se víra přehřeje, stává se fanatismem. Když se podchladí, stává se tvrdým cynismem. Prosme tedy s králem Šalomounem Boha o dar moudrosti, abychom uměli všeho užívat správně a k radosti, abychom uměli všechny hodnoty života vážít pod zorným úhlem věčnosti.

BŮH NÁM DŮVĚŘUJE

Mladý muž v dnešním evangeliu se ptá, co má dělat, aby žil navěky. Ježíš mu připomíná Desatero Božích přikázání: Neokrádej jiné, neublížuj, neobelhávej, měj v úctě své rodiče. To je cesta prostého života, cesta občanského křesťanství závazná pro všechny, aby lidé žili jako lidé. A když se to mládenci zdá málo, naznačuje mu Pán vyšší cestu duchovního života, cestu následování chudého Krista celým srdcem, celým životem: „Rozdej chudým, co máš, a pak přijď a následuj mne.“ To je pozvání do vysoké školy Boží lásky. A právě tuhle vyšší školu křesťanského života lidé někdy nechápou. Myslí si, že je to jakási drezúra, která má potlačit vše normální v člověku: potřebu jídla postem, potřebu pohlavního pudu něhy a lásky umrtvováním a zatvrzením srdce, potřebu radosti asketickou drezúrou a strachem. Tihle lidé si Boha Stvořitele

představují jako šíleného programátora, který chce počítač přinutit, aby jednal proti svému naprogramování.

Bůh Stvořitel není však šílený programátor. Chce, aby člověk žil přirozeně, jak jej on naprogramoval, jak jej stvořil. Bůh říká ano k životu, Bůh říká ano ke schopnostem, vlohám, citům, které člověku dal. Bůh nechce, aby člověk své vlohy a základní životní projevy a pudy potlačoval, ale chce, aby je ovládal, aby jim panoval, aby byl svým pánem a ne otrokem. Ať už prožijeme svůj život jako vysokou školu umění života nebo jako základní školu Desatera Božích přikázání, má to být vždycky náš, zcela osobitý život, a my máme právo prožít jej v radosti a pohodě, hezky a dobře. K tomu patří nejen křesťanská skromnost, ale i potřebná křesťanská sebedůvěra a sebejistota. Abych objasnil, co mám na mysli, vraťme se ještě k veršům dnešního evangelia. Bohatý mládenec tam Pánu Ježíši říká, že přikázání Desatera od mládí všechna zachovává. A v nás se zvedá hned protest: „No, ty si nějak troufáš, kdoví, zda to tak bylo! Buď jsi slepý ke svým chybám, nebo lžeš. A i kdyby to bylo pravda, copak to není neskromnost, takhle o sobě mluvit?“ My na mládence hledíme podezíravě, o Ježíši však stojí psáno, že na něj pohlédl s láskou. Tak to stojí u evangelisty Marka, který to nepochybně slyšel vyprávět od očitého svědka.

A všimněme si ještě druhého místa z evangelia: Petr jako mluvčí apoštolů poukazuje na to, že všechno opustili a následovali Ježíše. A v nás se zvedá pocit znechucení: „To je trapas, takhle ukazovat prstem na vlastní zásluhy, za to by ho měl Pán Ježíš nějak shodit, dát mu lekci skromnosti.“ Ale Pán Ježíš přijímá Petrův postoj klidně, dokonce mu na něj věčně odpovídá a přislubuje odměnu. Mnozí lidé se opravdu domnívají, že základním postojem křesťana jsou ohnutá záda, sebedoceňování a skromnost. Vidíme to na různých životních zásadách, které se tváří kdovíjak zbožně. Například se považuje za zbožnou zásada: „Moudřejší ustoupí.“ Ale aby moudrý ustoupil a hlupák rozhodoval, to není přece pobožné, ale hloupé. Nebo: slovo hrdost se často chápe ve stejném smyslu jako pýcha či pyšná zvrácenost. Ale proč by měli být na své výkony hrdí jen pohané? I křesťan má plné právo být hrdý na to, co dobrého dokáže.

Nebo si všimněte, že když se o někom řekne, že si dělá, co chce, obyčejně si hned o tom dotyčném myslíme, že dělá schválnosti a podezíráme ho z asociálních postojů. Jako by člověk křesťan si nemohl dělat, co chce dobrého a užitečného. Ostatně člověk musí pokaždé chtít, když má něco udělat. Jsme už takoví, že nedokážeme snadno ocenit výkon druhého. A když někdo ocení a pochválí nás, začneme se rozpouštět v pocitu trapnosti a honem to nějak zmenšujeme nebo zamlouváme, místo abychom klidně poděkovali za ocenění a očividně se z něho radovali. K nedostatku sebedůvěry nás vychovaly zkušenosti z dětství, léta, kdy jsme stále slyšeli, na co všechno nestačíme. Vedly nás k tomu i zkušenosti se sebou samým, když jsme selhávali ve svých předsevzetích. Vedly nás k tomu i zkušenosti s lidmi kolem nás, kteří nás podceňovali, kteří námi pohrdali. Dnešní evangelium nám hlásá, že Bůh tak s námi nejedná. Jako mládenci z evangelia, jako Petrovi, tak i nám každému Bůh důvěřuje. A když

nám důvěřuje Bůh, proč bychom si neměli důvěřovat i my sami? Nepletme si tedy křesťanskou skromnost se sebedůvěřováním. Kdo nemá dost sebedůvěry, kdo nemá radost ze sebe sama, kdo si sám sebe neváží, ten si neumí vážit ani druhého, ten se neumí ani radovat z druhého. Ten není schopen normálních vztahů k lidem. Ani v práci, ani v manželství, nikde. Učme se vidět jasně, co dobrého jsme dokázali, a radovat se z toho: „Pane, tohle všechno jsem dokázal udělat! Děkuji ti za dar života, děkuji ti za vlohy, děkuji ti za vše dobré!“

JAK SI NA SVĚTĚ DOBRĚ ŽÍT

„Dal jsem přednost moudrosti před bohatstvím,“ říká Šalomoun. Jak revolucionářsky to muselo znít v době, kdy byl všeobecný názor, že boháči jsou Bohu milí, a proto jim Pán žehná a přeje jim, zatímco chudáci jsou prokletci Bohem zavržení. Tento názor přetrval i v Novém zákoně, trvá i v nás: V penězích je jistota, kdo hodně má, toho má i Bůh rád. „Dal jsem přednost moudrosti před bohatstvím,“ říká dál všem navzdory Šalomoun. A můžeme jen teskně uvažovat, kolika tragédiím by se předešlo, kolik válek by nebylo, kolik rodinných svárů, sousedských soudů o meze, kolik zločinů a vražd by nebylo, kdyby lidé dali na Šalomouna, kdyby dali na Ježíše: „Snadněji projde velbloud uchem jehly, než boháč do Božího království.“ Kdo je vlastně boháč v Ježíšově smyslu? Snad kdo má měsíčně padesát tisíc? Snad kdo má na knížce milion? Tady nerozhoduje, co člověk má, rozhodné je, zda ty peníze vládnou jemu, nebo zda on vládne penězům.

Svatý Petr měl loď a sítě, apoštolové měli své domy a vinice, a přece je Pán Ježíš nevyzval, tak jako bohatého mládence, aby všechno rozdali. Ježíš věděl, že ti na svém majetku nelpí srdcem, že jim majetek nevládne. Bohatý mládenec však byl otrokem majetku, měl asi sklon k lakotě. Proto mu Ježíš radí: „Chceš-li být dokonalý, rozdej vše a následuj mne.“ Vzdát se všeho a následovat Ježíše. Místo v majetku vidět zajištění v Bohu. Pochopili to světcí Církve ve všech dobách. A jsou ještě i dnes takoví lidé, kteří uslyší Ježíšovo pozvání k následování. Jsou a není jich málo. Například jsem četl o biskupovi, který všechny šperky svého biskupství prodal na výstavbu bytů pro chudé a nosí teď jako berlu hůl metaře, na kterou mu ti metaři vystřihli z plechu křížek. Kdysi jeden francouzský kardinál složil důstojenství, rozdál majetek a šel dělat ošetřovatele do kolonie malomocných v Africe. Když se ho novináři ptali, proč to dělá, řekl, že se mu zdá, že tak bude lépe následovat chudého Ježíše, který umýval apoštolům nohy. Ostatně také řekl, že zájemců o arcibiskupství bude zde mezi kněžími dostatek, ale tam v Africe je ošetřovatelů nedostatek. Snad sami znáte lidi, kterých se dotkne Boží milost.

Jednou kdesi kněz potřeboval opravit kostel a tak musel na žebrota. Žebrota už u nás chvála Bohu není, jak bývala. Každý má aspoň minimální důchod, ale poslední žebrači tu přece ještě jsou: naše kostely. Ty nejsou pod penzí, staré jsou a jsou odkázány na almužnu dárců, kteří dají na poklad v nebi,

nejen na cifru ve spořitelní knížce. Nějak slavně se to tenkrát nescházelo, ale přece opravu tam provedli a dluhy zaplatili. Přišla totiž jedna stařenka a donesla pěknou hromádku peněz: „Otče, tady to máte. Já jsem si začala šetřit na pomník na hrob; našla jsem v tom jaksi moc zalíbení. Napřed jsem šetřila jen na kříž, potom ještě na desku, ještě na podobiznu leptanou v kamenu, žulový rantl, pak na kapelu, a tak jsem šetřila dál a dál. A pak mě Pán Bůh dal myšlenku: není to vše nesmysl? K čemu kamenný pomník na hřbitově, věčnost se zajišťuje v nebi. K čemu portréty na mramorové desky? Až umřou ti, co mě znali, budeme pohromadě v nebi a na zemi mě už stejně nikdo nebude znát. Stačí křížek z břízky, hrob obložit kameny, barvínek mi tam snad zasadí, ten nepotřebuje opatrování. A tak vám ty peníze nesu na kostel, ten potřebuje zajistit dlouhé trvání. Já už na nich nelpím a jsem šťastná.“ Bylo to v dvaapadesátém roce, za rok přišla tenkrát měnová reforma a stařenka se na mne potom při setkání jen šťastně smála: „Dluhy na kostel by vám zůstaly jedna ku pěti, ale mně by z peněz zbyly jen dvě koruny ze stovky. S Boží pomocí jsme ten mamon ovládli.“ Vraťme se však k současnosti. Co my? Jak my se zachováme k Šalomounově a Ježíšově výzvě, abychom dávali přednost moudrosti před bohatstvím? Obdivujme genialitu těch, kteří dnešní evangelium dovedli vzít doslova. A snažme se být pány nad majetkem, nedopuštěme, aby nám vládly peníze.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Prosme Boha o ducha chudoby:

Aby lidé pochopili pravdu Ježíšova výroku, že šťastnější je dávat než brát.
Abychom spoléhali více na Boha než na peníze.

Abychom nepropadli ani lakotě, ani rozhazovačnosti.

Abychom zacházeli šetrně s veřejným i soukromým majetkem.

Abychom nezapomněli, že nespravedlivě nabytý majetek nepřináší radost ani požehnání.

Abychom měli svou křesťanskou hrdost a sebevědomí.

Abychom si vypěstovali správnou sebedůvěru a uměli se radovat ze svého díla.

Probouzej nová kněžská povolání a dej, ať v našich rodinách jsou dobré podmínky pro jejich vznik a růst.

Protože ty štědrému dáváš a lakomci bereš, neprosíme tě ani o bohatství, ani o chudobu, ale o to, co k životu potřebujeme. - Amen.

Cyklus C:

Uvedení do 1. čtení

Starozákonní čtení je závěr vyprávění o proroku Elizeovi, který uzdravil syrského vojevůdce Námana z malomocenství. Poslouchejme, jak prorok si je vědom, že byl jen nástrojem, vždyť uzdravuje jenom Bůh.

Nebo:

Oproti jiným zázrakům Elizea je toto uzdravení vyvoláno něčím jiným než pouhou lidskou potřebou. Zázrak má jasný charakter svědectví: „Ať pozná, že je v Izraeli prorok.“ K tomu nezapomeňme, že Náman byl cizinec, Syřan. Dalším důležitým prvkem vyprávění je Námanova poslušnost. Zprvu očekává něco zvláštního. Musí překonat toto lidské očekávání, aby přijal Boží cestu, která je jiná než ta lidská, mnohem obyčejnější, ale přesto účinná. Náman uposlechne a přijme uzdravení. Nezastaví se však u zázraku jako takového: zázrak ho přivede k víře v Hospodina a k vyznání. Svědectvím je i detail, že si odváží prst z Hospodinovy země: tehdy bylo božstvo spojováno především s určitým územím.

1. ČTENÍ 2 Král 5,14-17 *Náman se vrátil k Božímu muži a vyznal Pána.*

Čtení z druhé knihy Královské.

Náman sestoupil k Jordánu a ponořil se do něho sedmkrát podle nařízení Božího muže Elizea a jeho tělo se obnovilo jako tělo malého dítěte a byl čistý.

Náman se vrátil k Božímu muži s celým svým doprovodem, stanul před ním a řekl: „Hle, už vím, že není Boha po celé zemi, jen v Izraeli. Nyní vezmi, prosím, dar od svého služebníka.“

Elizeus odpověděl: „Jako že je živ Hospodin, jemuž sloužím: Nic nevezmu!“ Ačkoli na něj naléhal, aby vzal, odepřel.

Náman pak řekl: „Když tedy opravdu nechceš, dovol mi vzít tolik prstě, kolik unese spřežení mezků, neboť tvůj služebník nebude už obětovat celopaly a žertvy jiným bohům, jen Hospodinu.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

Žl 98,1.2-3ab.3cd-4 Odp.: srov. 2b

Odp.: Hospodin zjevil svou spásu - před zraky pohanů.

Zpívejte Hospodinu píseň novou, - neboť učinil podivuhodné věci. - Vítězství je dílem jeho pravice, - jeho svatého ramene.

Odp.

Hospodin uvedl ve známost svou spásu, - před zraky pohanů zjevil svou spravedlnost. - Rozpomenu se na svou dobrotu a věrnost - Izraelovu domu.

Odp.

Všechny končiny země uzřely - spásu našeho Boha. - Jásejte Hospodinu, všechny země, - radujte se, plesejte a hrajte!

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Z druhého čtení k nám mluví víra, že existuje větší uzdravení než jen z nemoci. Víra ve vzkříšení ze smrti, víra ve věčný život v Kristově království.

Nebo:

Svatý apoštol Pavel opět nabádá mladého Timoteje k věrnosti a to i v těžkostech. Aby důrazněji povzbudil k této vytrvalosti, uvádí jako příklad vojáka, sportovce a zemědělce. I tito musí zápasit a tvrdě se namáhat, aby dosáhli svého cíle. K těmto příkladům přidává i vlastní svědectví: On sám trpí ve vězení kvůli Kristu. Timotej se má nechat inspirovat těmito příklady a kráčet věrně za Kristem a s Kristem.

2. ČTENÍ 2 Tim 2,8-13 *Když vytrváme, budeme s Kristem kralovat.*

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný!

Mysli na Ježíše Krista, Davidova potomka, který byl vzkříšen z mrtvých. To je moje evangelium. Právě kvůli němu trpím, dokonce jako zločinec v poutech. Ale Boží slovo spoutáno není. Proto kvůli vyvoleným snáším všechno, aby také oni došli spásy a věčné slávy skrze Ježíše Krista.

Tohle je jisté: Když jsme s ním umřeli, budeme s ním také žít. Když vytrváme, budeme s ním i kralovat. Když ho zapřeme, zapře také on nás. Ale i když my jsme nevěrní, on zůstává věrný, protože nemůže zapřít sám sebe.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM 1 Sol 5,18

Aleluja. Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu. -
Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši. Aleluja.

Uvedení do 3. čtení

Deset malomocných je v dnešním evangeliu uzdraveno tělesně, ale jeden z nich je uzdraven i na duchu, zachráněn a spasen. A co my? Prosit Boha jako těch deset, když je s námi zle, to umíme určitě. Umíme i to, co ten desátý?

Nebo:

Evangelium má mnoho styčných bodů s prvním čtením: Uzdravení malomocného, a to na dálku; uzdravený se vrací, aby uznal Boží moc a projevil vděčnost, v obou případech jsou to cizinci. V evangeliu Ježíš však převyšuje Elizea. Kristus přináší nejen uzdravení, ale i spásu: „Tvá víra tě zachránila.“ Perikopu bychom mohli nazvat příběhem o vděčném Samaritánovi. Důraz není totiž na uzdravení, ale na odpovědi, na vděčnosti.

EVANGELIUM Lk 17,11-19 *Nikdo se nenašel, aby se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?*

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Na cestě do Jeruzaléma procházel Ježíš mezi Samařskem a Galilejí.

Když přicházel do jedné vesnice, šlo mu naproti deset malomocných. Zůstali stát opodál a volali: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“

Když je uviděl, řekl jim: „Jděte a ukažte se kněžím.“ A jak odcházeli, byli očištěni.

Když jeden z nich upozoroval, že je uzdraven, vrátil se, mocným hlasem velebil Boha, padl Ježíšovi k nohám tváří až k zemi a děkoval mu. Byl to Samaritán.

Ježíš na to řekl: „Nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenašel, aby se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?“ A jemu řekl: „Vstaň a jdi! Tvá víra tě zachránila.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

DĚKUJI!

Dnes mluví Pán Ježíš o tom, co všichni dobře známe: o nedostatku vděčnosti mezi lidmi. Skutečně, je to tak, odpovídáme v duchu. Neříká se nadarmo, že nevděk světem vládne. Ježíšova zkušenost byla devět ku jedné. Na devět nevděčníků připadal jeden vděčný. My většinou říci děkuji za každou službičku, kterou nám kdo prokáže, umíme. Už v dětství nás to učili: „No, jak se to říká?“, volají domácí na dítě, kterému tetička přinesla čokoládu. A dítě řekne děkuji. Oči však nevidí tetu, ale hledí jen na tu čokoládu. V tom jsme přechozí jako děti do dneška. Naše poděkování zůstává často jen slovem. Člověka nevidíme a nevnímáme. To pak není opravdová vděčnost. Vděčnost vidí za pomocí člověka, jeho dobrou vůli, jeho životní situaci. Dar přijímá jako službu lásky a s láskou na něj odpovídá. Vděčnost vidí, že dřív, než my něco darujeme, byli jsme my sami daleko bohatěji obdarováni Bohem i lidmi. Je tedy dobře, že nám dnešní Boží slovo připomíná, jaké bohaté dary jsme odmala dostávali a každý den a každou hodinu dostáváme. Uchrání nás to nedůtklivostí a omrzlostí.

V nemocnici sedí v houfu pacientů, kteří čekají na ošetření před ambulancí, také mladá žena. A rozmrzelost z ní jen kape: „Už jsem tu potřetí! Co jsem komu udělala, že mne ten váš Pán Bůh takhle trestá!“, dotírá na kněze, také pacienta. „Máte pravdu, máte pravdu,“ přidávají se další, nejhlasitěji zdatný padesátník. Kněz se jí ptá: „A jak dlouho jste tu už byla?“ „Poprvé týden, podruhé tři týdny a teď jsem tu zase už týden.“ „A kolik je vám let?“, ptá se

kněz. „Šestadvacet.“ Kněz vytáhne bloček papíru a tužku: „Tak si to spočítejme. Dvacet šest let života, to je 9.490 dnů. Z těch 9.490 dnů jste byla v nemocnici 28 dnů. Nebylo by lépe spíše Pánu Bohu děkovat za ty tisíce dnů prošlých ve zdraví? „A kolik tisíců dnů jste už dostal darem vy?“, ukazuje kněz prstem na padesátníka vedle ní: „A kolik dnů jsem dostal darem já, sedmdesátník? Myslím, že všichni máme spíše zač děkovat, než si stěžovat. Náš život bude tak klidnější, i to stonání lépe uneseme.“

Bratři a sestry, to je jeden z důležitých důvodů, proč se tu v neděli scházíme. Máme tu chvíli klidu a času, abychom se rozpomenuli na všechny Boží dary, abychom se tu učili vděčnosti za přijatá dobrodiní. Tento postoj vděčnosti je důležitý předpoklad jak pro naši nedělní bohoslužbu, tak dobrého a spokojeného života po celý týden. A tak dnes prosme Pána Ježíše, abychom patřili mezi ty, kteří vidí dary, které dostávají, a protože je vděčně vidí, dovedou se z nich i radovat. Pane Bože, učiň z nás vděčné lidi.

BOŽÍ POMOC NENÍ ZA PENÍZE

Obě události, které jsme právě slyšeli v Božím slovu, jednají o jednom: Boží pomoc si nekoupíš za peníze, tu získáš jen důvěrou. Vojevůdce Náman myslel, že půjde o obchod. Setká se s medicinmanem - kouzelníkem a ten ho vyléčí a on mu zaplatí. Ale cena za uzdravení je jiná než peníze: Je to důvěra v Boha malého národa Izraele, který se vyhláší za Boha nadnárodního a univerzálního. Má poslechnout příkazů kněze tohoto Boha. Náman nerad poslouchá, ale přece uvěří a je uzdraven. Také setkání Pána Ježíše s malomocnými je zvláštní a příznačné: žádná společenská konverzace jako: „Chápeme vaši situaci, uděláme, co budeme moci,“ žádné sliby. Strohý příkaz: „Jděte a ukažte se kněžím, aby vám potvrdili, že jste zdraví.“ Nemocní poslechnou a jdou ještě s boláky na těle na třídní cestu do Jeruzaléma. Cestou se uzdraví. Jeden z nich pochopí, že se tu hraje o víc, než o stav těla a běží zpět za Ježíšem. A o tom jednom prohlásí Ježíš, že je zachráněn. To je víc než uzdraven: „Tvá víra tě zachránila.“ Ten desátý má zdravé tělo i duši. Uvěřil a je zachráněn.

Dovedeš si tuto situaci přenést na sebe? Jaká je tvá ochota jednat podle příkazu kněze Církve, mluvčího, Božího proroka? Kolik je v tobě z Námanova furiantství? Uvažuj o tom dnes, o co se opíráš, kde hledáš své životní jistoty? A za druhé: kolik je v tobě touhy po opravdovém zachránění? Obvykle to nazýváme slovy spasení, vykoupení. Nevyčerpává se tvá víra, tvá zbožnost, jen na úrovni těch devíti, jen v čekání tělesných darů, že ti Pán Bůh dá zdraví, že tě ochrání od nemocí, úrazů na ulici, od rakoviny, malomocenství dnešní doby? Chápeš, že vykoupení a víra v ně je darem, který nejen uzdravuje, ale i zachraňuje celého člověka, tělo i duši? Stojíš o to? Kolik je v tobě z toho desátého Samaritána? Jdeš chutě a s radostí v neděli na schůzku s ním? Těšíš se na nedělní liturgii, na svaté přijímání, nebo jen plníš povinnost tím, že si odsedíš

těch asi padesát minut v kostele? Volejme proto dnes s malomocnými: Pane, smiluj se nad námi! Pane, uč nás prosit o to pravé, co potřebujeme, uč nás důvěřovat. Pane, uzdrav a zachraň nás.

DĚTI SE PTAJÍ

Děti se ptají a je třeba odpovídat na jejich otázky. Nesmíme je zesměšňovat, okřikovat či jim lhát. Je třeba jim odpovídat jednoduše, ale pravdivě. s tím jsme skončili minulou kapitolu o náboženské výchově dětí doma v rodině. Maminka tohle vše vyslechne a plna dobré vůle jde domů odpovídat dítěti: „Mami, je v nebi zmrzlina? Mami, proč měsíc svítí? Mami, z čeho se dělá tma? Mami, co dělá v nebi Pán Bůh, také tam tancuje?“ Maminka chytí dech: „Ne, Pán Bůh v nebi netancuje, on se o nás všechny stará.“ „A jak se o nás stará?“ „Drží nás všechny za ruce.“ „Mami, a kolik má Pán Bůh rukou? A co dělá Pán Bůh v noci, když je v nebi tma?“ Skončí to tím, že maminka zacpe zvědavou pusou makovou buchtou. Špatně odpovídat nechce a dobře neumí. Dospěli jsme k náročné kapitole. Máme si dnes vštípit, že vzdělávat děti znamená především vzdělávat a poučit sebe. Často teprve děti odkryjí rodičům skutečnost, že jejich představy o Bohu byly tak chatrné a vratké, že neobstojí ani před dětským ptaním. Tak rodiče poznávají, jak velkým darem jsou děti, jak dobře udělali, že dítě neodmítli. Jak budou vyučovat ve víře děti, tak si budou muset obnovovat náboženské vědomosti sami. Dítě jim tak pomůže, aby se stali pevnými a uvědomělými křesťany. Je dobře, když si rodiče takové věci, které nedovedli pořádně vysvětlit, zapíší do notýsku a občas si zajdou za knězem s dotazem: jak vysvětlit dítěti to a ono. Ale protože kněze nemáte stále po ruce, shledáte, že teď přijdou k ocenění i vaše vlastní životní zkušenosti s Bohem. Kdysi, když jste uvěřili, to jste je jen jaksi vnímali. Teď se musíte učit je vyjádřit, povědět.

A to není snadné. Bůh není věc, aby ho bylo možno popsat. Jak se pozná Bůh? Podobně jako láska. Láska je to, co září v tváři milujícího člověka. Vědecky zkoumat můžeš jen tvář: jaký je nos, ústa a oči. Lásku nemůžeš zkoumat, tu můžeš jen vnímat. Kdy mohu ve svém životě vnímat Boha? Někdy k tomu stačí tichá chvíle klidu a úvahy. Jsem tu, třeba právě teď a zde, v kostele. Sedím a nic nedělám. Nic nedělám ani pro to, abych tu byl, abych vůbec byl. A přece jsem. Mé bytí udržuje mocná síla, která je kolem mne: Bůh. Bůh zde, Bůh kolem nás, Bůh v nás. Jakmile opustíme dětskou a pohádkovou představu nebe nahoře, kde sídlí Bůh mezi anděly, už se učíme hledat Boha ve svém bytí podle svatého Pavla: „Bůh není vzdálen nikomu z nás; v něm žijeme, hýbáme se a jsme.“ Bůh jako dárce mého života, Bůh jako naplňovatel mých tužeb, Bůh jako konečný smysl mého života, Bůh jako zdroj veškeré lásky, kterou v životě prožiji. Ale kromě těchto kladných prožitků Boží blízkosti jsou tu věci, které nás matou. Jsou to temné stránky našeho světa, katastrofy, války, nemoci, zlo v různých podobách. Ani sobě ani dětem nesmíme zakrývat oči před touto křivou

tváří světa: Je-li Bůh všemohoucí a může zabránit katastrofám, válkám, vraždění, jak se na to může dívat? Není pak za to vše také odpovědný, když tomu může zabránit a nezabrání? Jak proniknout temnotou těchto otázek k Boží podobě? Jaký je tedy vlastně Bůh? Je jen jedna možnost poznat, jaký Bůh opravdu je: je takový, jako jeho Syn Ježíš Kristus. „Já a Otec jedno jsme,“ řekl Syn. A tento Syn vypravoval o nebeském Otci, že je milosrdný jako otec marnotratného syna. Že nás hledá jako žena ztracenou drachmu, že má tolik rád, že i vlastního Syna vydává za nás na smrt.

Naše životní zkušenost s Bohem není tedy jednoznačná, je složitá. Běda, když se rodiče před dětmi tváří, že vše kolem Boha je jasné, malým i velkým srozumitelné. Nevštípíme-li dětem, že Bůh je větší než naše myšlení, že je tajemný, že je nepochopitelný, pak ztroskotají a ztratí víru na první pochybnosti. My sami musíme stále pamatovat, že více víme, jaký Bůh není, než jaký je; a že vše, co o Bohu víme, je protikladné, dvojité. Je Bůh starý? Nemůžeš na to dítěti odpovědět jen jednou, ale hned dvěma odpověďmi: „Ano, je odvěký, vždycky byl. Ale je i mladý, věčně mladý, nic v něm nestárne, neunaví se, nezestará.“ Je Bůh daleko? „Je nám blíž, než jsme my sami sobě, ale zároveň je tak daleko, že ho žádným přístrojem, žádným prostředkem nedosáhneš.“ Je Bůh panující nebo trpící? O všemohoucím Bohu se mluví často, ale o trpícím Bohu málokdy. A přece co kdo zlý ublíží i tomu nejmenšímu na světě, to ublížil i Bohu. Tak to řekl Pán Ježíš. My ten výrok obvykle chápeme jen co do konání dobra, ale platí to i naopak! Taková už je láska. Maminka trpí spolu, když něco bolí její dítě. Bůh není lhostejný divák, on spoluprožívá s námi naše trápení i radosti. Je tedy Bůh trpící nebo je šťastný? A zase zní odpověď: Je obojí. Podobně musíme vědět odpověď na otázku zda Pán Bůh pracuje nebo odpočívá. Je v něm soustředěna všechna činnost, všechno dění celého vesmíru, a zároveň je v něm všechen řád, klid, bezpečí, všechna jistota a pokoj. Dokonce i tento protiklad musíme o Bohu přijmout: že je všemohoucí Stvořitel nebe i země, a že je zároveň tak bezmocný, že lidé po něm mohou zle plivat a posmívat se mu, že mohou tvrdit, že je vzduch, že ani vůbec není, že mohou zle ubližovat proti jeho lásce.

To jsou protiklady, které nerozřešíme hlavou. Na ty nám dává odpověď jen náš život, víra případ od případu, proto se chraňme před dětmi mluvit o Bohu, jako by byl přesně a jen takový, jak to právě dítěti říkáš, jako by bylo jedno věřit a vědět, jako by bylo vše kolem Boha jasné a srozumitelné. Ještě na jednu chybu bych rád závěrem upozornil. Není správné na každé dětské proč hned uvést Boha jako příčinu. „Mami, odkud jsou ptáci?“ Odpovíš-li hned: „Stvořil je Bůh,“ pak vyvoláš u dítěte falešnou představu, že je Bůh sám udělal. Vynechal jsi plození, hnízda, vajíčka, klubání. Jednou dítě pozná tuhle přirozenou linii a přestane věřit v maminčina Boha, stvořitele ptáků. Jméno Boha se musí objevit až na konci výkladu o vajíčkách a hnízdu: tak to zařídil Bůh. Kdosi napsal, že jedno dítě položí víc otázek, než deset moudrých stačí zodpovědět. Naštěstí naše děti nejsou profesori z maturitní komise. Spokojí se i s jednoduchou odpovědí,

vysvětlením příčiny, vztahu, jen když je odpověď pravdivá. Po tom, co jsme tu vyslechli, věřím, že se teď budeme všichni velmi vroucně modlit za dvojí dar: za trpělivost a moudrost při předávání zkušeností víry dětem.

Říká se vyznání víry.

Přímluvy

Bůh má s námi soucit, když upadneme do nemoci a hříchů. Prosme ho proto:

Ať tvá Církev může po celém světě volně a svobodně hlásat tvé evangelium.

Ať svět pochopí, že pravé náboženství spočívá v přijetí Božích darů.

Ať poznáme, že jen v tobě je záchrana a jsme poslušní tvé Církve.

Ať poznáme, že nemoc a trápení nás může přivést k pevnější důvěře v tebe.

Ať se tvá moc projeví na našem malomocenství, na naší bezmoci.

Povolej mladé, aby tě následovali, v moci Ducha svatého hlásali evangelium a sloužili lidem na cestě spásy.

Bože, ať místo marných nářků umíme ve zlých dobách s důvěrou volat k tobě o pomoc. Skrze Ježíše Krista, našeho Pána. - Amen.

Nebo:

Než přistoupíme ke stolu Páně, abychom děkovali za život, spásu a ostatní Boží dary, modleme se za všechny lidi a volejme společně:

Za ty, kdo se nedávno obrátili k Bohu, a za ty, kteří je na cestě víry provázejí.

Aby v konfliktech ve společnosti, Církvi i v rodinách ukazoval cestu k porozumění a řešení.

Za politiky, soudce a právníky, za pracovníky médií, ekonomy a podnikatele: prosme za jejich svobodu a odpovědnost.

Za ty, kdo jsou pro svou nemoc, slabost nebo odlišnost vyloučeni ze společnosti.

Za ty, kdo jsou léčeni z nemocí těla, ale nejsou přijati jako lidské bytosti.

Za všechny, kdo potřebují fyzické i duchovní uzdravení.

Za uprchlíky, aby v cizině našli jistotu a bezpečí domova.

Za ty, kdo trpí nevděkem těch, kterým pomohli.

Za ty, kdo zapřeli svou víru, a za ty, kdo zemřeli bez naděje na věčný život.

Děkujeme za to, že v tomto společenství můžeme žít jako Církev, a prosme Pána, aby s námi zůstal a zachoval nás ve svém jménu.

Rozpomeň se, Pane, na svou dobrotu a věrnost, vyslyš prosby těch, kdo v tebe doufají a smiluj se nad celým světem. Neboť tobě patří všechna moc na věky věků. - Amen.

MODLITBA NAD DARY

Přijmi, Bože, modlitby a dary svého lidu a dej nám ducha pravé zbožnosti, abychom byli celým svým životem spojeni s Kristovou obětí a došli do nebeské slávy. Skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

PREFACE 4. PRO NEDĚLE V MEZIDOBÍ

Kristus v dějinách spásy

V: Pán s vámi.

O: I s tebou.

V: Vzhůru srdce.

O: Máme je u Pána.

V: Vzdáváme díky Bohu, našemu Otci.

O: Je to důstojné a spravedlivé.

Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, abychom ti vždycky a všude vzdávali díky, skrze našeho Pána, Ježíše Krista. Neboť on se narodil, aby nám dal nový život, vzal na sebe bolest a smrt, aby nás osvobodil od hříchu, vstal z mrtvých, aby nám otevřel bránu nesmrtelnosti, usedl po tvé pravici, aby nám připravil místo v tvém království. A proto tě chválíme a s anděly a všemi svatými zpíváme píseň o tvé slávě a voláme:

Svatý, svatý, svatý...

ANTIFONA K PŘIJÍMÁNÍ Žl 34,11

Mocní strádají a hynou hlady, nic nechybí těm, kdo hledají Hospodina.

Nebo: 1 Jan 3,2

Až se ukáže Pán, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je.

MODLITBA PO PŘIJÍMÁNÍ

Všemohoucí Bože, ty nás živíš svatým tělem a drahou krví svého Syna; vyslyš naše pokorné prosby a dej, ať nás přijímání tohoto pokrmu stále pevněji spojuje s tebou, abychom měli účast na tvém božském životě. Skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

K ZAMYŠLENÍ A

Téma naprostého, krutého a násilného odmítnutí Boží nabídky je prvním motivem dnešních Ježíšových podobností. Je to jedno z velkých tajemství spojených s lidskou svobodou. Odmítnutí však neznamena, že by se Bůh se svým zvaním unavil, že by se dokonce urazil. K zavřeným dveřím lidského srdce přichází jeho další pozvání. Evangelium nám tak předkládá druhé téma, pro nás plné naděje: touhu Boha po společenství s námi vyjádřenou společným stolováním na hostině. Tato Boží touha se nezastaví před ničím; z naší strany však má jedno omezení, čas života. Dokud žijeme, máme příležitost se rozhodnout k přijetí toho velkorysého Božího pozvání. Chybějícím svatebním šatem jednoho ze stolovníků nám svatý evangelista Matouš připomíná, že mezi vírou a životem, slovy a skutky musí být soulad. Naše rozhodnutí pro společenství s Bohem totiž musí být celé, upřímné a opřené o život!

K ZAMYŠLENÍ B

Kéž nám Pán dá dar Ducha svatého a pravou moudrost. Hledání moudrosti je v posledku hledáním života v Bohu, Boha samotného. Takové hledání se může setkat s překážkami i obtížemi. Je také tolik jiných a velmi lákavých nabídek. Dnešní liturgická čtení nám představila krále Šalomouna a učedníky, kteří potom, co prosili a hledali, pravou moudrost našli. Slyšeli jsme však také o bohatém člověku, příliš fixovaném na své hmotné bohatství, který i přes poměrně správné úsilí: „To všechno jsem dodržoval od svého mládí...“, pravou moudrost nenašel. Chyběl mu totiž jediný, ale podstatný krok. Kéž nám dá Pán sílu Ducha svatého, abychom se odvážili nalezenou moudrost následovat a cele se jí odevzdat, abychom učinili tento rozhodující krok.

K ZAMYŠLENÍ C

K tomu, abych mohl být Bohem uzdraven ze svého trápení, potřebuji vidět, slyšet a dotknout se ho. Uzdravení totiž předpokládá blízkost. Abych pak mohl být blízko, musím vyjít ze svého, zanechat cosi za sebou a přijmout určitý jiný styl. To není lehké. Moje uzdravení rozhodně není problémem pro Boha. Pro mne však velmi často ano, a to velkým.